

Ավետիք Իսահակյան

Բախտը ինձնից թրոավ, գնաց

Բախտը ինձնից թրոավ, գնաց
Վերջալույսի շողերի պես.
Հույսը միայն մոտրս մնաց,
Մոտրս մնաց անուշ մոր պես:

Եկեք, փովեք դաշտ ու հովիտ,
Արշալույսի վառ ճաճանչներ
Հարցնեմ՝ ասեք – ո՞ր եմ չրկան
Մեր ընկերներ ու ճանանչներ;

Ո՞ր գնացիք, օրեր շքեղ,
Մեր ու խնդում, երգ ու երազ.
Արդ մահն է իր նետերն ահեղ
Ամեն կողմից լարել վերաս:

Ո՞ր գնացիք աշնան քամու
Բերանն ընկած տերևի պես.
Մի՞թե նորից չեք դառնալու
Գարնան գվարթ ջրերի պես:

1912

Յուրիխ